

Roberts Liardon - A Hit Tábornoka: Maria Woodworth-Etter

„Az Úr egy különleges elhívást adott nekem arra, hogy a szeretet és az egység szellemével szolgáljak... Isten olyan embereket támaszt az egész földön, akik kinyújtják a kezüket Isten után, hogy többet megismerjenek belőle, és azt mondják: ‘Jöjj és segíts nekünk! Akarjuk a szeretet szellemét. Akarjuk a jeleket és a csodákat!’”

Az apostolok cselekedetei óta a pünkösdi mozgalom történetében soha senki nem mutatta be látványosabban a Szent Szellem működését, mint Maria Woodworth-Etter. Hihetetlen látással és szellemi erővel rendelkezett, És az ellene való támadások közepette is megállt; felemelte pici kezét és hagyta hogy a Szent Szellem tüze kiáradjon. Etter testvérnő a szellem birodalmában élt, Isten természetfeletti vezetésének és megnyilvánulásának erőteljes edénye volt. A Menny hűséges barátjaként hagyta elveszni földi jó hírét azért, hogy elnyerje a szellemit.

Maria 1844-ben született egy farmon, az ohioi Lisbonban. Tizenhárom évesen született újjá a Harmadik Nagy Ébredés elején. A prédikátor, aki az Úrhoz vezette, azt imádta érte, hogy az élete „tündöklő világosság legyen.” Nem is sejtette, hogy a kislány, akiért épp imádkozik, később az egész világra kiterjedő pünkösdi mozgalom „nagyamájává” válik. Maria azonnal hallotta az Úr hívását, és odaszánta az életét Neki. Erről később a következőket írta: „Hallottam Jézus hangját, ahogy azt mondja, menjek ki az utakra és az utak mellé, és gyűjtsem össze az elveszett bárányokat.” Egy dolog azonban visszatartotta őt: nő volt. Abban az időben ugyanis nők nem prédikálhattak. A 19. század derekán a nők még a nemzeti választásokon sem szavazhattak, így egy női prédikátor mindenképpen rosszállást váltott volna ki. Ráadásul egyedülálló nőként szolgálni - ez kizárt dolog volt. Ezért Maria sokat gondolkodott azon, amit az Úr mondott neki, és úgy döntött, hogy egy misszionáriushoz kell feleségül mennie, ha be akarja tölteni az elhívását. Eltervezte tehát, hogy folytatni fogja a tanulmányait, és beiratkozik egy főiskolára, hogy jól felkészüljön.

Ekkor azonban nagy tragédia rázta meg a szorosán összetartó családot. Édesapját munka közben meggyilkolták a farmján, így Maria azonnal hazatért, hogy segítse családját. Ezzel reményei - hogy intézményes keretek közt tanulmányozhassa a Bibliát - szertefoszlottak; ezért úgy kezdett el élni, ahogy a „normális” keresztény életet elgondolta. A polgárháború alatt Maria megismerte P. H. Woodworth-t, akit egy fejsérülés miatt leszereltek és hazaküldtek.

Viharos gyorsasággal egymásba szerettek, és hamarosan összeházasodtak. Farmerkedni kezdtek, de munkájuk során semmi sem jött össze. Úgy tűnt, minden összeomlóban van.

Az évek során Mariának hat gyermeke született. Megpróbált tehát rendes családi otthont teremteni, mialatt az Úr folyamatosan hívta őt. Maria fájlalta, de hitvesi és anyai szerepe miatt nem tudott válaszolni Isten hívására. Olyan emberhez ment feleségül, aki nem vágyódott a szolgálat után, hat gyermeket nevelt, és eléggé beteges is volt. Hirtelen hatalmas tragédia rázta meg otthonát. A hat Woodworth gyerek közül öt meghalt betegségben. Maria képes volt összeszedni magát ezután a szörnyű esemény után, de férje soha nem tudta kiheverni a fájdalmat. Maria mindent megtett, hogy segítsen rajta, miközben nevelte egyetlen megmaradt lányát. Ezekben a szörnyű pillanatokban sem keseredett meg Isten felé, és nem keményítette meg a szívét a veszteség miatt.

Maria választ akart kapni arra, hogy miért sújtották ezek a csapások a családját. Nem adta fel, hanem elkezdte tanulmányozni Isten Igéjét. Ahogy olvasta, megértette, hogy Isten nemegyszer használt nőket a Bibliában. Elolvasta Jóel próféciáját arról, hogy Isten ki fogja tölteni a Szellemét férfiakra ÉS nőkre. Maria felnézett az égre, és azt mondta: „Uram, én nem tudok prédikálni! Nem tudom, mit mondjak, és nincs semmi végzettségem.”

De folytatta az olvasást, és további igazságokat talált Isten Igéjében, mialatt az elhívásával küszködött. Később így írt erről: „Minél tovább kutattam, annál erősebben vádolt a lelkiismeretem.” Eközben Mariának volt egy csodálatos látomása. Angyalok jöttek a szobájába, és elvitték nyugatra - prériken, tavakon, erdőkön, folyókon keresztül. Egy hosszú, széles földet látott, melyen arany kalászkok ringtak. Ahogy kitérült a kép, elkezdett prédikálni - a kalászkok pedig földig hajoltak! Jézus azt mondta neki: „Ahogy a gabona eldőlt, úgy fognak az emberek is eldőlni” - a prédikációja gyümölcseként. Végül Maria rájött, hogy soha nem lesz boldog addig, amíg nem adja meg magát Isten hívásának. Ez után a nagy látomás után alázatosan „igen”-t mondott Isten elhívására, és kérte Őt, hogy kenje fel nagy erővel.

Isten ma is sok nőt hív el, hogy szolgálják Őt különféle területeken. Soha ne engedd, hogy egy vallásos szellem kitörölje belőled, amit Isten mondott neked! A vallás szereti elnyomni a nőket és szolgálatukat, különösen a fiatalokat. Meg kell tanulnod kérdés nélkül engedelmeskedni Istennek. Elképzelhető, hogy ha Maria fiatal kora óta engedelmeskedett volna Istennek, akkor a gyermekei nem haltak volna meg. Nem azt mondom, hogy Isten ölte meg a gyerekeket, hanem arról van szó, hogy ha nyíltan engedetlenek vagyunk Istennek, akkor cselekedeteinkkel ajtót nyitunk az ördög munkája előtt. Az ő munkája pedig a pusztítás.

Isten ezzel szemben életet ad. Tanuld meg, hogy bátran engedelmeskedj Istennek! A bátorság felgerjeszti Isten erejét, és vádlóid elnémulnak a jelenlétben. Ezenfelül keress olyan erős asszonyokat, akiknek stabil szolgálatuk van, és tanulj tőlük! Engedd, hogy Etter testvérnőnek ezek a szavai felkavarják a szívedet:

„Kedves testvérnő a Krisztusban, kívánom, hogy amikor hallod ezeket a szavakat, Isten Szelleme rád szálljon, és akard megcselekedni azt, amit Isten kijelölt számodra. Itt az ideje, hogy az asszonyok hagyják a bennük levő fényességet ragyogni, hogy előhozzák elásva rozsdásodó talentumaikat, és használják ezeket Isten dicsőségére. Tegyenek meg mindent, ami kezük ügyébe esik, bizván az Úrban, aki erőt ad, aki azt mondta: ‘Soha nem hagylak el.’ Ne hivatkozzunk a gyengeségünkre! Isten a világ erőtleneit használja, hogy megsemmisítse a bölcséket. Mi a Magasságos Isten fiai és leányai vagyunk. Nem kellene-e megbecsülnünk a mennyei elhívást és megtennünk mindent, hogy megmentsük azokat, akik a halál völgyében és árnyékában ülnek? Nem küldte-e Isten Mózes, Áront és Mirjámot vezetőül? Bárak nem mert szembeszállni az ellenséggel, csak ha Debóra vezeti az élcsapatot. Az Úr a saját választása szerint támasztott férfiakat, nőket és gyerekeket - ilyen volt Hanna, Hulda, Anna, Fébé, Nárcissus, Triféna, Persis, Júlia, a Máriák és a Pál apostollal együttműködő nőtestvérek. Vajon ma kevésbé kellene a nőknek munkálkodni Krisztus országában és szőlőjében, mint akkor?”

Keresd Isten Szellemét! Ha hív, válaszolnod kell. Kérdés nélkül engedelmeskedj Istennek! Ő majd foglalkozik a részletekkel.

Maria először saját lakóhelyén próbálkozott meg a szolgálattal. Fogalma sem volt arról, mit fog mondani, de Isten szólt hozzá, hogy menjen, és majd Ő szót ad a szájába.

Isten betöltötte igéjét. Amikor Maria először állt ki az emberek elé - többségük a rokonságából került ki - és kinyitotta a száját, az emberek zokogva a földre estek. Voltak, akik felpattantak és könnyek között kiszaladtak a teremből. Ezek után Mariát sokan megkeresték a környékről. Számos gyülekezetből is felkérték, hogy menjen el és újítsa meg a közösségüket. Rövid időn belül kiterjesztette a szolgálatát nyugat felé. Kilenc ébredési összejövetelt és kétszáz prédikációt tartott, továbbá két gyülekezetet indított el, amelyeknek vasárnapi iskolájába több mint százan jártak. Isten értékelté Mariát, és hamarosan kárpótolta az elveszett éveit.

Volt egy különleges összejövetel egy Devils Den (démonok odúja) nevű városban. Még nem volt olyan szolgáló, aki valaha is sikeres lett volna ott. Az emberek azért jöttek el, hogy gúnyt űzzenek belőle. Eljöttek megnézni a női evangélistát, aki hamarosan összetörve és legyőzötten fog elszaladni a városból. De életük legnagyobb meglepetése érte őket! Jóllehet Etter testvér nő volt, de nem olyan, akit csak úgy le lehet győzni. Ismerte a kulcsot a szellemi harchoz, és olyan buzgón imádkozott, hogy az megnyitotta a Mennyet. Maria három napig prédikált és imádkozott. Senki sem mozdult. Végül a negyedik napon, miközben közbenjárt a városért, szellemi hatalmával élve megtörte a Devils Den fölött uralkodó démoni erősségeket. Imádkozott azért, hogy Isten mutassa be hatalmas módon az erejét, hogy megtörjön az emberek merev, formális vallásossága. Azon az estén az emberek végigsírták az összejövetelt, és megtértek Istenhez. Ez volt Isten jelenlétének addigi legnagyobb megnyilvánulása ebben a városban.

Nem szabad soha feladnunk. Isten azért hívott el minket, hogy engedelmeskedjünk Neki bármi áron, és a sikerünk majd válasz lesz a kritikásainknak. Ha úgy tűnik, hogy egy nehéz ponthoz érkezett az életed vagy a szolgálataod, ne nyafogj és ne panaszkodj. Ne próbálj okokat keresni. Imádkozz! A magyarázkodások és kifogások megfosztanak bennünket a hittől. Ne add fel és ne fuss el! Használd azt a hatalmat, amit Jézuson keresztül kaptál, és dönts le a démoni erőket, amelyek megvakítják az embereket. Ima által végy hatalmat és terems tiszta utat a Szent Szellem számára, hogy szolgáljon az emberek szíve felé. Etter testvérnő építette a szellemét ima által, ami legyőzhetetlen erőt hozott létre benne. Az ébredés szolgálójaként vált ismertté, aki be tudta venni a városokat.

Etter testvérmő úttörő munkát végzett azokkal a pünkösdi megnyilvánulásokkal, amelyek napjainkban már teljesen elterjedtek. Egy nyugat-ohiobeli gyülekezetben történt - ahol Isten ereje hatalmasan megnyilvánult prédikációja alatt hogy a gabonakévékről szóló látomása először vált valóra: a gyülekezetben az emberek „transzba” estek. Ez a szellemi megnyilvánulás jelentős értéket kölcsönzött a szolgálatának, ugyanakkor kemény üldözést is maga után vont. Mind az ideig az egyházban nem ismerték ezt a megnyilvánulást úgy, ahogy ma ismerjük. Maria így emlékezik erről:

„Tizenöten jöttek az oltárhoz kegyelemért kiáltozva. Férfiak és nők estek el, s mint a halottak feküdtek a földön. Még sohasem láttam ilyet azelőtt. Éreztem, hogy ez Isten munkája, de nem tudtam, hogyan magyarázzam meg, vagy mit mondjak.”

Miután a földön feküdtek egy ideig, - ragyogó arccal ugrottak talpra, és kiáltozva dicsőítették Istent. Etter testvérnő elmondta, hogy még soha sem látott ezelőtt ilyen kirobbanó megtérőket. A szolgálók és a presbiterek zokogtak és dicsőítették Istent a „pünkösdi erőért”. Ez után az összejövetel után Etter testvérnő szolgálatán rendszeressé vált ez a jellegzetes megnyilvánulás, amely mindig követte a prédikációját, miközben százak jöttek Jézushoz.

Mindenki a transzról beszélt. Százak jöttek el, hogy megízleljék a Szent Szellemnek ezt a kiadását, míg mások azért jöttek, hogy megfigyeljék vagy kinevessék a látottakat. Az egyik összejövetelre tizenöt orvos jött el, hogy megvizsgálja a transz-jelenséget. Egyikük a világ legnagyobb szaktekintélyei közé tartozott. Etter testvérnő így ír erről:

„Nem akarta elismerni, hogy az erő Istentől jön. Akkor lett volna boldog, ha be tudja bizonyítani, hogy valahonnan máshonnan ered. Vizsgálódni jött, és egyszer csak áthívták a ház másik részébe. Amikor átment oda, remélte, hogy valami új dolgot fog látni. Meglepetésére a saját fiára bukkant az oltárnál, aki azt akarta, hogy az apja imádkozzon érte. Nem volt képes rá. Isten megmutatta neki, hogy ki is ő és mit tesz, s aztán saját magáért kezdett el imádkozni. Miközben imádkozott, transzba esett, és látta a pokol borzalmaait. Teljesen összeomlott. Egy szörnyű küzdelem után Isten megmentette őt. Ettől fogva azon fáradozott, hogy lelkeket mentsen meg Krisztusnak.”

Etter testvérnő beszámolt egy olyan partiról is, ahol néhány fiatal lány összegyűlt, és elhatározták, hogy jól fognak szórakozni: eljátszanak egy transzot. Azonban Isten ereje hirtelen megragadta őket, és az utánczás helyett kegyelemért kiáltottak Istenhez.

Egyszer egy idősebb úriember, aki már átutazta a világot, olyan helyre tévedt, ahol Maria szolgált. Vallásos ember volt, ezért úgy döntött, hogy kuriózumképpen elmegy az egyik összejövetelre. Ahogy ott ült az összejövetelen, néhány vicces megjegyzést tett a barátainak az erő megnyilvánulásairól, majd büszkeséggel telve bátran elindult a színpad felé, hogy megvizsgálja a dolgot közelebbről. Mielőtt elérte volna a pulpitust, Isten ereje földhöz vágta, és több mint két órán át feküdt ott. Ebben az állapotában Isten megmutatta neki a Mennyet és a Poklot. Megértette, hogy választania kell. Azonnal Istent választotta és újjászületett. Utána már azért jött el, hogy dicsőítse Istent.

Miután a transz elmúlt, csak egyet tudott mondani; sajnálja, hogy hatvan évet hagyott elveszni az életéből vallásosságban úgy, hogy közben Jézus Krisztust sohasem ismerte személyesen. Mégis, újságok és hitetlen szolgálók óva intették az embereket, hogy tartsák távol magukat az

összejöveletektől. Azt állították, hogy ott az emberek „idegbetegekké válnak”. Mindamellet ezek tértek meg; sokak közülük a földre estek, és mint a halottak feküdtek - sokszor még a hazafelé vezető úton is. Állítólag sokan még mérföldekre az összejöveletektől, otthon is az erő befolyása alá kerültek. Mi a transz? Az Istentől kapott látomás négy szintjének egyike. A látomás első szintje a „belső látomás”. Egy kép, amit a belső vagy szellemi emberedben látsz, és ha odafigyelsz rá, nagy hasznodra lesz. A második a „nyílt látomás.” Ez a látomás úgy jön, hogy a szemed nyitva van. Olyan, mintha egy mozivásznat látnál magad előtt, amelyen Isten lejátszik egy jelenetet, amit meg akar mutatni neked. A harmadik az „éjszakai látomás”. Ilyenkor Isten ad egy álmot, hogy felhívja a figyelmedet egy bizonyos dologra. Az utolsó fajta a „transz látomás”. Ebben az esetben Isten a természetes képességeket egy időre felfüggeszti, így szabadon tud szolgálni bármilyen szükséggel kapcsolatban. Amikor az emberek visszajöttek a transzból Etter testvérnő összejöveletein, elmondták, hogy látták a Mennyet és a Poklot.

Etter testvérnő stílusa - enyhén szólva - különbözött korának többi szolgálójától. Soha nem tiltotta el a közönséget az aktív részvételtől. Az 1800-as évek végén született sztoikus egyházi rendelettel szemben Maria hitt a kiáltásban, táncolásban, éneklésben és a prédikálásban. Hitt abban, hogy az érzelmi megnyilvánulások fontosak mindaddig, amíg rendben zajlanak. Hitt abban, hogy a fizikai megnyilvánulások hiánya az aposztázia (Istentől való elszakadás) egyik jele.

Úgy hiszem, hogy manapság Isten azért nem néz jó szemmel néhány gyülekezetet, mert nem engedik meg az embereknek, hogy nyíltan és szabadon kifejezzék magukat Isten felé. Ha az emberek ezt nem tehetik meg, akkor Isten Szelleme nem tud mozogni rajtuk. Vannak, akik félnek attól, hogy a gyülekezetben érzelmek nyilvánulnak meg. Ha ez otthon történik vagy egy sportrendezvényen, az persze nem probléma. Bizonyos vallásos okokból fakadóan azonban úgy gondolják, hogy a gyülekezetben csendesen és higgadtan kell viselkedni. Hadd mondjak nektek valamit! A Mennyben nem csend és nyugalom honol. Néhány embert keserves csalódás fog érni, amikor meghal, és a Mennybe kerül. Meg kell majd tanulniuk, hogyan örvendezzenek együtt velünk, mert a Menny tele van élettel és energiával! Sok okunk van a kiáltozásra - itt is és ott is!

A gyülekezetekben Isten friss mozgására van szükség. És akár tetszik, akár nem, Isten mozgása befolyással van az érzelmekre. „Hát én nem hiszem el, hogy Istennek tetszik ez a kiáltozás és tánc” - mondhatod erre. A kiáltás és tánc nem Isten megnyilvánulásai, hanem

egyszerűen a mi reagálásaink Isten erejére. Vajon bedughatja-e valaki az ujját a konnektorba úgy, hogy közben mozdulatlan marad? Mennyivel kevésbé leszünk mozdulatlanok, ha megérintjük Istent! Amikor Isten megérint, akkor az ember reagál. Mire te azt mondd: „Na de mi van a szélsőségekkel?” Erre én azt felelem, hogy miért nézed az árkot, amikor az autópályára kéne szegezned a figyelmedet?

Koncentrálj az igazira, és a hamis el fog halványulni! Amikor Isten ereje rád árad, azt élvezni fogod. Amikor valamit élvezel, annak hangot is adsz. Tehát tanulj meg az igazságot arról, hogy Isten mit szeret az Ő imádoiban, aztán cselekedjél aszerint! Ha pedig azon aggódsz: „Mindenkivel fog beszélni!”, erre én azt mondom: „És akkor mi van?” Az igazság túléli a hazugságot. Amit az emberek nem értenek, azt üldözik. Hazudtak Jézusról, de Ő még most is él. Amikor majd azok az emberek átélik Isten igazi érintését, meg fogják változtatni a véleményüket.

„De mi van, ha elveszítjük a pénzünket?” Miért, a pénz az istened? Hadd emlékeztesselek arra, hogy a pénz nem ment meg lelkeket. Isten Szelleme az, aki az embereket Jézushoz vonzza. Amikor engedelmeskedünk a Szellemnek, akkor Jézust emeljük fel. Nincs más mód vagy út. Ha gyülekezetvezető vagy, az Isten parancsa számodra, hogy engedelmeskedj a Szent Szellemnek, és tanulj meg az Ő útjait. Isten Igéje azt mondja, hogy akiket a Szent Szellem vezet, azok Isten fiai. (Róm 8,14) Engedd hát, hogy vezessen!

Hogyha az emberek engedik, hogy a Szellem vezesse őket, akkor a látomások meg fognak szaporodni az egyházban. Szellemben felnőttné kell válni, hogy bármilyen problémával vagy gonosz szellemmel elbánjunk. A New Age vallásai nagyon mélyen beleásták magukat a gonosz szellemi birodalomba. Ez olyan megfélemlítést gyakorol az egyházra, hogy sokan nem merik kellő odaszánással keresni Istent. A szellemi birodalomba beletartozik mind Isten, mind a démonok. Ha nem a Szent Szellem a vezető, amikor oda belépsz, ki vagy szolgáltatva a démonoknak. A New Age-esek nem Jézus Krisztussal lépnek a szellemi birodalomba; saját akaratukból mennek, de olyan területre jutnak, ahol megcsalattatnak. Jézus vére nélkül semmik vagyunk. Van, aki attól fél, hogy ha követi Istent természetfeletti módon, akkor azzal fogják vádolni, hogy belekeveredett a New Age-mozgalomba. Ha követed Isten Szellemét, Ő tisztán fog tartani téged.

Nyisd meg a gyülekezetedet Isten mozgása előtt, és tanulj azoktól, akik előtted járnak! Ahol Isten Szelleme, ott szabadság és - igen - rend van. Nem a kontroll megfélemlítő tilalomrendszeréről vagy a felekezeti szabályokról beszélek. Az emberek éhesek arra, hogy

lássák Istent, és szabadok legyenek. Néhányan képesek a kontinens másik végéről is eljönni, hogy halljanak valakit, aki igazán ismeri Istent és a Szellem megnyilvánulásait.

Mire Etter testvérnő negyvenéves lett, már „nemzeti jelenséggé” vált. A különböző felekezetek elismerték, hogy képes felkavarni a haldokló gyülekezeteket, behozni a megtéretlen embereket, és bevinni őket egy mélyebb szellemi élménybe Istennel. Orvosok, ügyvédek, alkoholisták, parázna emberek - akik az élet legkülönbözőbb területeiről jöttek - dicsőségesen megtértek és betöltek Szent Szellemmel az összejövetelein. 1885-ben az egyik összejövetele után a rendőrség azt nyilatkozta, hogy még soha nem láttak ekkora változást azon a helyen. A város annyira megtisztult, hogy nem maradt munkájuk!

Egy újságíró így írt Etter testvérnőről:

„Olyan, mint egy útonálló, aki ráveti magát az áldozatára. Valamilyen természetfeletti hatalommal kábulatba ejti őket, amikor nem figyelnek oda, és közben nincsenek maguknál, "hidraulikus" nyomást alkalmazva vödörszámra pumpálja beléjük Isten kegyelmét.”

Végül Isten úgy vezette Mariát, hogy kezdjen el betegekért imádkozni. Először vonakodott, mert úgy érezte, hogy így elvesztené evangélista elhívását. Isten azonban folyamatosan egyre világosabbá tette számára akaratát, s végül mégis megtette. Tanulmányozta Isten Igéjét, és elkezdett prédikálni Isten akaratáról a gyógyulással kapcsolatban. Hamarosan meglátta, hogy az evangélizálás és a gyógyulás kéz a kézben halad. Ezrek tértek meg amiatt, hogy láttak másokat meggyógyulni.

Maria arról prédikált, hogy a Szent Szellem erős megnyilvánulásai „nem újdonságok. Olyan dolgok ezek, melyeket az egyház elveszített.” Nem volt hajlandó beállni a korának kedvenc doktrínáit szajkózók közé: csak arra vágyott, hogy végezhesse a Szent Szellem munkáját.

Az egyik összejövetele nagy tömeg rohant előre a színpadhoz és kiáltott: „Mit tegyünk?”
Maria fejezi be a történetet:

„Összeestek Isten Szellemének hatalmas ereje alatt, amely úgy jött, mint a szél. A Szent Szellem ráült Isten gyermekeire, és az arcuk úgy fénylett, mint Istváné, mikor ellenségei azt mondták rá, hogy olyan, mint egy angyal. Sokan kaptak ajándékokat. Volt, aki szolgálatra, volt, aki evangélizálásra, volt, aki gyógyításra, s bűnösök százai kapták meg az örök élet ajándékát.”

Egy másik összejövetelen több mint huszonötezer ember jött össze, hogy hallgassa Etter testvérnőt. Gondolj bele! Abban az időben még mikrofon sem volt! Maria írja, hogy mielőtt a prédikáció végére ért volna, Isten ereje leszállt a tömegre, és uralmat vett több mint ötszáz ember felett, akik a földre estek.

Természetesen Etter testvérnő élete tele volt üldözésekkel, Sok problémával került szembe, nem is szólva a nyomásokról amiatt, hogy ilyen rengeteg embert vezet, akik először találkoztak a Szent Szellem megnyilvánulásaival. Mindemellett - hitetlen férje volt.

Mialatt Maria nagy viharokat kiváltó evangélizációs kampányt tartott a kaliforniai Oaklandben, P. H. Woodworth hűtlensége nyilvánvalóvá lett. Etter testvérnő külön lakásba költözött, és elhatározta, hogy elhagyja férjét. Végül 26 viharos év után 1891-ben elváltak. Nem egészen másfél éven belül P. H. Woodworth újraházasodott, és nyilvánosan megrágalmazta Máriát és szolgálatát. Nem sokkal később, 1892. június 21-én meghalt tífuszban. Férjével való ellentmondásos kapcsolata ellenére Maria szakított időt arra, hogy elutazzon a temetésére. Azt mondják, hogy nemcsak a temetésen vett részt, hanem a búcsúztatáson is.

Életének legnagyobb megpróbáltatásai a Nyugati parton vártak rá. Úgy gondolta, hogy a Nyugatot ugyanúgy fogja megnyerni Isten számára, mint a Közép-nyugatot. így tehát 1889-ben elment Oaklandbe, és kibérelt egy nyolcezer férőhelyes sátor. A sátor hamarosan zsúfolásig megtelt érdeklődőkkel, akik látni akarták a transzállapotot, hallani a látomásokról, és megvizsgálni a Szent Szellem egyéb megnyilvánulásait.

Maria kemény próbáknak volt kitéve. Banditák, bűnözők jöttek, hogy megzavarják az összejöveteleit. Számos alkalommal robbanóanyagot tettek a fatüzelésű kályhába, de csodálatos módon sohasem sérült meg senki. Egyszer szélvihar tépte szét a sátorvásznat az összejövetel közben. Hetente kapott halálos fenyegetéseket, az újságok szüntelenül rágalmazták, korának klerikusai pedig megosztották az embereket vele kapcsolatban. Ellenségei ideggyenge embereket hoztak az istentiszteletekre, mert tudták, hogy heves érzelmi megnyilvánulásaik lesznek. Ezt olyan sokszor megcsinálták, hogy sok naiv ember azt gondolta, Maria összejöveteleitől váltak betegek. Mivel sokan félreértették teológiáját, a polgárok naponta kérték a hatóságokat, hogy tiltsák be az összejöveteleket. Mindezek ellenére Maria nem hagyta el Oaklandet addig, amíg úgy nem érezte, hogy Isten befejezte ott a munkáját.

Amikor már fennállt annak a veszélye, hogy a gengék átveszik az uralmat az összejövetelek felett, az oaklandi rendőrség kidobó embereket vett fel, hogy védelmet nyújtson velük szemben. Ez azonban nem vált be, ugyanis a kidobó emberek erkölcsi és szellemi téren egyaránt felkészületlenek voltak.

Előfordult, hogy Maria arról prófétált, hogy katasztrófa fogja sújtanı a partot, és el fog pusztulni. Ezek után az újságok megfélemlítı kampányt indítottak ellene, és közönséges bünözınek kiáltották ki. Rosszul idézték és annyira felfújták a prófécıát, hogy már nem lehetett pontosan tudni, mi is hangzott el. Aztán - ahogy ez várható volt - mások, akik utánozták a Szent Szellem ajándékát, visszaéltek a prófécıával. Az ellenség becsapta őket, és Isten való figyelmeztetésénél több ítéletet és sötétséget prófétáltak a Nyugati partra, nagy ellentmondásokat okozva ezzel.

Etter testvérnő számos kiváló szolgálót tudhatott maga mellett, de sokan voltak ellene is. Az egyik ilyen személy John Alexander Dowie volt. Mialatt Maria a Nyugati parton szolgált, ő csatlakozott kritikusaıhoz. Nyilvánosan elítélte a „transz-evangélizációt”, és nagy csalásnak nevezte. Senki más nem szolgált Etterhez hasonló módon a gyógyítás terén a nyilvánosság elıtt, így gyakran Mariára utalt, amikor túlkapasokról beszélt. Csak egyszer történt meg, hogy Etter testvérnő nyilvánosan megvédte magát Dowie-val szemben. Ezt mondta:

„Miután ezrek elıtt bejelentette az összejöveteleinkön, hogy még sohasem látta Isten erejét ilyen csodálatos módon megnyilvánulni, és miután azt tanácsolta embereinek, hogy álljanak mellém - végigjárta az egész partot, s ellenem és az összejövetelek ellen prédikált, mindaddig, amíg abba nem hagyta az egész szolgálatát. Az egyetlen kifogása az volt, hogy az emberek Isten erejétıl elesnek az összejöveteleinken. Elıadást tartott ellenem kétszer vagy háromszor San Franciscóban. Azt állította, hogy a sátánnal állok kapcsolatban. Sokan elmentek meghallgatni, de ahogy beszélt, többen felháborodva távoztak. Azt mondtam az embereknek, hogy a barátja vagyok, úgy viselkedem vele, mint bátyámmal, és hogy ő nem ellenem hadakozik, hanem Isten és az Ige ellen. Mindig azt mondtam: Isten kezére bízom őt, én pedig tovább megyek elıre a Mesterrel. Mondtam nekik, figyeljék meg, hogyan jövünk majd ki ebbıl, és látni fogják, amint ő egyre lejjebb süllyed a szégyenben, és én még élni fogok, amikor ő már meghalt.”

Etter testvérnő 17 évvel élte túl John Alexander Dowie-t.

Lehetséges, hogy Etter testvérnő követett el hibákat oaklandi kampánya során. Ezen nincs mit csodálkozni ilyen ellene irányuló támadások között. Viszont emlékezzünk meg róla, hogy 1906-ban San Franciscóban az amerikai történelem legnagyobb földrengése következett be - Etter testvérnő próféciája 1890-ben hangzott el! A nyugati parton való tartózkodása alatt jó kapcsolatai is kialakultak, például Carrie Judd Montgomeryvel egy életre szóló barátságot kötöttek. Montgomery a Keleti partról érkezett, hogy összejöveteleket tartson Kaliforniában. Carrie és férje, George a pünkösdi mozgalom nagy előremozdítói voltak. Ők alapították a Béke Otthonát Oakland-ben. A házaspár egész szolgálata alatt támogatója volt Etternek.

Etter testvérnő életének ebben a szakaszában történt néhány üdítő esemény. Az új barátságok mellett sem akarta Isten, hogy a szolgálat terheit egyedül viselje. Beletelt ugyan egy kis időbe, de a válás után tíz évvel Maria megismerkedett egy nagyszerű emberrel, Sámuel Etterrel az arkansasi Hot Springsből, akinek személyében Isten tökéletes társat szerzett neki. 1902-ben összeházasodtak. Etter testvérnő nagyon tisztelte ezt az úriembert, és gyakran úgy beszélt róla, mint „Isten ajándékaról”. Később így ír róla:

„A legkeményebb küzdelmekben is kiállt mellettem, és a házasságunk napjától fogva soha nem hátrált meg. Megvédi az Igét, az ajándékokat és a Szent Szellem munkáját, de nem akar semmi fanatizmust vagy bolondságot. Nem számít, mi az, amit kérek, hogy tegye meg. Imádkozik, prédikál, énekel; és nagyon jó, hogy ott van az oltárnál. Az Úr tudta, mire van szükségem, és mindent megadott az Ő szeretete és gondviselése által mind számomra, mind a munkám számára. ”

Három évre rá, hogy hozzáment Sámuel Etterhez, Maria eltűnt a nyilvános szolgálatból, és hét évet visszavonultan élt. Soha nem adott magyarázatot erre a hosszú hallgatásra. Hét év múlva azonban, amikor visszatért, ugyanolyan erő volt benne, mint előtte, s ráadásul ott volt még a csodálatos férj szerető támogatása is. Sámuel Etter hűségesen szerette, és gondot viselt rá. Segített az összejövetelek megszervezésében, gondoskodott Maria írásainak és könyveinek kiadásáról. Etter testvérnő több könyvet is kiadott szolgálata alatt:

1. Maria Beula Woodworth evangélista élele, munkája és tapasztalatai
2. Isten csodái Mrs. M. B. Woodworth-Etter 40 éves szolgálatán keresztül
3. Isten csodái és jelei Mrs. M. B. Woodworth-Etter 40 éves szolgálatán keresztül
4. Daloskönyv
5. Kérdések és válaszok az isteni gyógyulásról
6. A Szent Szellem cselekedetei (később Csodák és jelek naplója címen került kiadásra)

Ezek közül számos könyv több kiadást is megélt, és néhányat lefordítottak más nyelvekre is. Annak ellenére, hogy manapság már a keresztény könyvek széles választékából vásárolhatunk, Etter testvérnő írásai a mai napig is nagyon nagy becsben állnak. Nekem például több ezer dollárt kínáltak fel a magángyűjteményemért, de az ajánlatot így is elutasítottam. Szerintem pénzben felbecsülhetetlen az, amit Etter testvérnő írt.

Tehát Sámuel Etter - férj, barát, kiadó, menedzser és segítő szolgáló „Isten ajándéka” - békességet talált abban, hogy felesége szolgálatát támogassa. Képességei ritka és figyelemre méltó embert sejtettek, ezért Maria szolgálatának szerves részévé vált, tulajdonképpen minden területen, egészen a tizenkét évvel későbbi haláláig.

Etter testvérnő legyőzhetetlen erővel haladt előre az ellene jövő támadásokkal szemben is. Még ha életveszélyesen megfenyegették is, nem hagyta el a várost, csak mikor már befejezte ott a munkát. Nem félt az ismeretlen veszélyektől, mert tudta, hogy az Úr harcol érte. Többször megtörtént, hogy huligánok mentek be az összejöveteleire, akiket azért fizettek le, hogy szétszüllessék a közösséget. Mások saját elhatározásukból jöttek. Egyszer így írt erről:

„Nagy veszélyek között voltam. Gyakran nem tudtam, mikor fognak rám lőni, a pulpitusnál-e, vagy amikor az összejövetelre megyek, illetve onnan jövök... De megmondtam, hogy soha nem fogok elfutni, vagy kompromisszumot kötni. A Úr mindig rám fogja helyezni hatalmas erejét, elvesz minden félelmet, és olyanná tesz engem, mint egy óriás... Ha bárhogy is megpróbálnának rám lőni vagy megölni engem, halállal sújtana le az Úr rájuk, és ezt néha meg is mondtam nekik.”

Egy alkalommal például egy ember azzal a szándékkal jött el az összejövetelre, hogy véget vet ennek az egésznek. Néhány méterre megközelítette a színpadot, és elkezdett trágárságokat és átkokat kiabálni. Ekkor hirtelen a nyelve nem engedelmeskedett többé. Olyan volt, mintha valami „ismeretlen erő megmarkolta volna a hangszálait”. Úgy tűnt, mintha Maria teljesen megfélemedezett volna a férfi jelenlétéről, mivel Isten Szelleme teljesen megvédte. Amikor később két nagyobb újság is az élményeiről faggatta ezt a megrendült férfit, ennyit válaszolt: „Menjenek el és nézzék meg maguk!”

Mariát négyszer tartóztatták le szolgálata alatt, de három idézés nem került a bíróság elé. New England volt az egyedüli hely, ahol a letartóztatást követően bíróság elé is állították. A tárgyaláson a Massachusetts állambeli Framinghamben azzal vádolták, hogy engedély nélkül használt orvosságot, és hipnotizálta az embereket. A tárgyalás végeredményben látványos

módon mozdította elő Krisztus ügyét. Sokan tanúskodtak Maria mellett, és elmondták a személyes bizonyosságaikat, amelyeket az ApCsel.-ben leírtakhoz lehetne hasonlítani. A Bethel bibliaiskola alapítója, E. W. Kenyon is bizonyosságot tett. Kenyonnak később nagy gyógyító és tanító szolgálata bontakozott ki. Nagyon termékeny szerző volt, akinek könyveit a mai napig is használják egyes bibliaiskolákban.

Maria szerette a különböző kultúrákat, s ez faji nézeteltérésekhez vezetett. Ugyanúgy szerette a feketéket és az indiánokat, mint a fehér embereket. Sokszor prédikált fekete gyülekezetekben, segítette a prédikátoraikat és az összejöveteleiket. Saját költségén heteket töltött el egy indián rezervátumban. Minden társadalmi réteget szívesen látott otthonában - szegényt és gazdagot egyaránt. Etter testvérnő mindnyájukat szerette.

Nincs olyan könyv, amely egy kötetben leírhatná Maria Woodworth-Etter szolgálatának minden részletét. Az alázatos külső mögött valóságos szellemi erőmű feszült: úgy nézett ki, mint „a nagymamád, de közben hatalmas szellemi tekintéllyel rendelkezett a bűn, a betegségek és a démonok felett”. Nem is tudott minden meghívásnak eleget tenni. Ahová viszont elment, ott mindig országos méretű felbolydulás lett, amit nem lehetett elhallgatni. Az egyik ilyen összejövetelt az akkor fiatal pásztor, F. F. Bosworth szervezte Dallasban. A júliustól decemberig tartó látványos összejövetelekről szóló beszámolók megrázták a világot. Ennek eredményeképpen Dallas a pünkösdi ébredés egyik központjává vált.

Egyik este három nagyon méltóságteljes szolgálótestvér érkezett az összejövetelre. Mivel már nem volt ülőhely, a színpadon ülő prédikátorok átadták a helyüket nekik. A „méltóságteljesek” kelletlenül ugyan, de helyet foglaltak. Elkezdődött a szolgálat, és Isten ereje most is olyan erős volt, mint máskor. Hirtelen az egyik merev prédikátor leesett a székéről, bele a fűrészporba, és mozdulatlanul elterült. A másik kettő próbált úgy tenni, mintha nem vették volna észre barátjukat. Néhány percen belül azonban a második is csatlakozott hozzá, és Ő is magatehetetlenül a fűrészporba zuhant. Kisvártatva a harmadik még a színpadról is leesett, s ő is mozdulatlanul hevert a többiekkel együtt. Ez a három ember több mint három órán át feküdt Isten ereje alatt. Végül egyenként felálltak, leporolták magukat, és kábultan a kijárat felé indultak.

Ezrek jöttek Dallasba. Volt, aki több mint kétezer mérföldet utazott. Hozták a betegeket és gyógyulásra szorulókat. Valaki egy esés miatt három törött bordával érkezett, alig bírt állni a fájdalom miatt. Etter testvérnő ráhelyezte a kezét, és hittel imádkozott érte. A befelé fordult csontok azonnal a helyükre kerültek. Amikor megérintette, a férfi arca először megrándult, de

a végén ütögetni kezdte a bordáit, mert rájött, hogy a fájdalom és a duzzadás eltűnt. Egy másik, tüdőbeteg férfit ágyon hoztak be. Állapota reménytelen volt, egy elfekélyesedett, nyílt seb mély lyukat hagyott a testén. Maria imádkozott érte, és Isten ereje eltalálta. Felpattant az ágyáról, és fel-alá kezdett rohangálni a tömeg előtt. Aztán végigülte az összejövetelt, és a saját lábán ment haza. Attól a naptól fogva napi két kilót hízott.

Egy ember arcának és nyakának egyik oldalát teljesen felemésztette a rák. Olyan fájdalmi voltak, hogy az első összejövetelről el kellett őt vinni. Amikor azonban Etter testvérnő kézrátétellel imádkozott érte, Isten ereje eltalálta. A fájdalom, merevség és égető érzés azonnal elmúlt. Hirtelen rádöbbsent, hogy már tudja forgatni a nyakát; aztán felment az oltárhoz, és prédikált az embereknek.

Egy este három süketnéma ember - akik előtte nem ismerték egymást - ott állt az oltárnál, sírva, összeölelkezve és kiáltozva, mert Isten megnyitotta a fülüket, és visszaadta a beszédképességüket. Sokan könnyezve figyelték a jelenetet, és előrejöttek az oltárhoz, hogy megismerjék Istent és üdvösséget nyerjenek. A három volt süketnéma előrejött bizonyosságot tenni:

„Amikor Etter testvérnő megérintette a nyelvem hegyét, majd az ujját a fülembé dugva megparancsolta a süket és néma szellemnek, hogy jöjjön ki, azonnal megnyílt a fülem, és megjött a hangom.”

Egy hölgy rákban és tüdőbetegségben szenvedett. Olyan volt, mint egy mozgó csontváz. Dallas legjobb orvosai mind feladták már a reményt vele kapcsolatban. Ágyon hozták be, és sokan úgy gondolták, hogy meg fog halni, mielőtt Etter testvérnő odaérne. Amikor imádkoztak érte, azonnal meggyógyult, és kiáltozva ugrott fel az ágyáról. Utána minden este eljött az összejövetelekre, és ott ült a többiekkel együtt. Még nagyon sovány volt, de akik ismerték, elmondták, hogy folyamatosan javult az állapota.

F. F. Bosworth, a nagy gyógyító evangélista így ír a dallasi összejövetelekről:

„Estéről estére, ahogy elhangzott a hívás, a tizenöt méteres oltár körül annyira megtelt a hely betegségekben szenvedőkkel, illetve olyanokkal, akik az üdvösségüket keresték, vagy Szent Szellemmel akartak megkeresztelkedni, hogy alig lehetett mozogni közöttük.”

Olyan erővel nyilvánult meg a Szellem ereje minden összejövetelén, amelyet a mi generációnk még sohasem látott. Egy indianai újságíró ezt írta: „Már kora reggel a legkülönbözőbb

járművek kezdtek özönlenni a városba. Egyetlen cirkusz vagy politikai kampány sem okozott azelőtt ilyen nagy tumultust.” Egy másik arról írt, hogy ez volt az első eset iowai településükön, hogy egy vallásos összejövetel jól sikerült. Beszámolt arról, hogy akiknek az operába volt bérletük, azok is inkább átmentek az összejövetelre, megnézni, hogy hová szivárgott el a közönség.

Egy jól szituált Los Angeles-i keresztyén üzletember, Mr. R. J. Scott ellátogatott a dallasi összejövetelekre. Feleségével együtt az Azusa utcai ébredéskor töltekeztek be Szent Szellemmel. Ekkor már az Azusa utcai ébredésben résztvevők többsége szétszéledt. Scott kereste a módot, hogyan tudná visszahozni Los Angelesbe Isten egységes természetfeletti munkáját. Hallott a csodálatos gyógyulásokról, és eljött megnézni, hogy igazak-e. Kíváncsi volt arra is, hogy Maria tanításai megegyeznek-e az általa ismertekkel. A tapasztaltaktól megmámorosodva elhatározta, hogy felkéri Mariát, menjen el és tartson Los Angelesben egy „álom” összejövetel-sorozatot. Úgy érezte, hogy Mariában megvan az az erő, amire Los Angelesnek szüksége van. Etter testvérnő elfogadta a meghívást.

Ahogy várható volt, ezrével özönlöttek az emberek a városba az alkalmakra. Az összejövetelek egész nap folytak, és legtöbbször estére sem értek véget. Több ezer ember érkezett Észak-Amerika minden részéről. Sátorakat állítottak fel, hogy a résztvevők azokban foglalhassanak helyet. Olyan sok sátor volt, hogy ideiglenes jelleggel utcákat jelöltek ki közöttük, például Dicséret sugárút, Halleluja sétány, Dicsőség sugárút. Így már sokkal könnyebben meg lehetett találni a keresett sátort!

Jóllehet az összejövetelek fantasztikusan sikerültek, mégis ezen az 1913-as Los Angeles-i világszintű Sátoros Összejövetelen (Azusa /Arroyo Seco összejövetel) fogalmazódott meg az a kérdés, amely megosztotta a korai pünkösdi mozgalmat. Itt alakultak ki a „Oneness”, vagyis a „Csak Jézus” doktrínák körüli viták. A tanítás John G. Scheppe-től származik, aki az összejövetelek alatt egy egész éjszakát imával töltött el. Scheppe úgy hitte, hogy valami új dolgot látott meg Jézus nevével kapcsolatban, és elfutott megmondani a többieknek. Ennek eredményeképpen a Nyugati parton elkezdtek csak „Jézus nevében” keresztelni, és azt mondták az embereknek, hogy ha a Szentháromság nevében lettek megkeresztelve, akkor újra kell keresztelkedniük. Ez a tanítás megosztotta a pünkösdi mozgalmat. R. J. Scott úgy tervezte, hogy „álom” összejövetelei elő fogják segíteni az egység megteremtését Krisztus testében. Ehelyett a legnagyobb szakadást eredményezték annak a generációnak az életében.

Rövid időn belül a pünkösdi mozgalom több csoportra szakadt, amelyek különböző tanításokat hangsúlyoztak. Etter testvérnő minden tőle telhetőt megtett, hogy távol tartsa magát ezektől a kérdésektől. Abban hitt, hogy a legfontosabb dolog figyelmeztetni a bűnösöket Jézus közeli eljövételére, és ennek legfőbb eszköze Isten Igéjének a prédikálása jelekkel és csodákkal. Ezt legjobban a "Ne vesd meg a benned levő ajándékot" című prédikációjában fejté ki. Ebben az üzenetében ezt mondta:

„Isten nagyköveteinek abba kell hagyni minden vitát, be kell fejezni minden szörszálhasogató teóriát. Fel kell hagyni azzal, hogy állandóan már kész munkát boncolgassunk, vagy a megszentelődés kérdésén lovagoljunk, mert ezek ellenségességet hoznak létre a szentek között. Pál azt mondja, hogy prédikálni a Szellem és erő megmutatásával kell... Hadd menjen ki Isten Igéje erővel, hogy az emberek megláthassák, Isten mit készített számukra.”

Etter testvérnő célirányosan úgy alakította az összejöveteleket a prédikációkat, hogy semmilyen „szörszálhasogató” doktrínáról ne szóljanak. Évekkel később a „Csak Jézus” tanítás körül kialakult helyzetet „az ördög valaha létező legnagyobb csalásának” nevezte.

Érthető módon Etter testvérnőnek vegyes érzelmei voltak a Los Angeles-i összejövetelekkel kapcsolatban. Mint fő szónokot hirdették meg, és ezrek jöttek el Amerika minden részéről, hogy ott legyenek az összejövetelen. Egyházpolitikai megfontolások miatt azonban férfi szolgálok vették át a vezetést, és Etter testvérnő arra kényszerült, hogy csak délelőtt szolgáljon. A férfiak, akik délután és este beszéltek, elsősorban az „Egység” doktrína kifejtésén fáradoztak. Hamar be kellett fejeznie a délelőtti alkalmakat, hogy a délután prédikáló időben el tudja kezdeni. Mindezek ellenére százával gyógyultak meg csodálatos módon az emberek. Feljegyzések szerint, amikor a kijelölt idő végére ért, Etter testvérnő a sátorból kifelé menve felemelte a kezét az ég felé, és sokan abban a pillanatban meggyógyultak. Egy fiatal fiú így emlékszik vissza: „Felemelte a kicsi kezét, és a Szent Szellem ereje elektromossággal töltött be mindnyájunkat”.

Rokkantak keltek fel a betegágyukról, a süketek hallottak, a vakok láttak, az ízületi gyulladások azonnal meggyógyultak, a daganatok eltűntek, a vízkórosság megszűnt. Egyszóval a betegségek bármely fajtája - amely merészelt megjelenni Etter testvérnő összejövetelén - meghajtotta térdét Jézus Krisztus előtt, és szétporladt a Szellem tüzeiben - minden doktrinális megosztottság ellenére.

Elizabeth Waters így emlékezett meg az istentiszteletekről:

„Mintha csak tegnap történt volna. A barátnőmmel tolószékben toltuk el az anyámat az összejövetelekre, hat vagy hét háznőre tölünk. Két erős férfi felvitte a tolószéket a kerek pulpitus elé, ahol már sorakoztak a tolókocsik. Annyira meleg volt, hogy az anyám könyörgött, hogy vigyük haza, de én ragaszkodtam hozzá, hogy maradjunk. Dicsőség az Úrnak, kiválasztották. Odaültették a színpadra, ahol az a gyönyörű kis asszony - soha nem felejttem el - szólt valamit az anyámhoz. Láttam, hogy anyám válaszol és megrázza a fejét. Erre Etter testvérnő ráütött a mellkasára - ez elég keménynek tűnt nekem. Azonban anyám, mintha villámcsapás érte volna, felpattant és örömeiben körbe-körbe ugrándozott. Mindenki sikoltzott és kiáltott; azt hiszem, még sohasem láttak hasonlót azelőtt. És még sok csoda történt. Az anyámat majdhogynem oda kellett kötöznünk a székhöz, amikor hazafelé mentünk. Gyalog akart jönni, de a kétévi fekvéstől nagyon gyenge volt. Amikor hazaértünk, a nagymamám és a szomszédok vártak ránk. Az anyám kiszállt a tolószékből, és felsétált a lépcsőn. Mindenki sikoltzott és zokogott. Attól a naptól fogva anyám teljesen egészséges volt. Visszanyerte régi súlyát, és nagyon szerette az Urat.”

A dallasi és a Los Angeles-i összejövetelek Etter testvérnőt egész életére a vezető evangélisták közé emelték. Jóllehet szerette a vándorló életformát, Istennek volt még egy terve számára. Még nem fejezte be a történelem lapjainak írását.

Miután negyvenöt éves szolgálata során több ezer prédikációt mondott el országszerte, Isten szólt Mariához, hogy építsen egy sátrat Nyugat-Indianapolisban. Sokan szerették volna, hogy legyen egy állandó hely, ahová bármikor el lehet menni a szolgálatára. Amerika minden részéről kapott ajánlatokat, de központi fekvése miatt Indianát választotta. Ahogy Etter testvérnőtől már megszokhattuk, a Sátor is a mai pünkösdi gyülekezetek modelljévé vált. Lakása mellett építtette fel a gyülekezeti házat, és élete hátralevő hat évében ott szolgált.

Abban az időben kevés nagy gyülekezet létezett, így tehát 1918-ban, amikor Etter testvérnő felépített egy ötszáz férőhelyes épületet, ez nem kis feladatnak számított. Szolgálata során Maria soha nem gyakorolt nyomást az emberekre, hogy anyagilag támogassák. A Sátor felépítése miatt azonban leveleket küldött anyagi támogatásért. A szükséges pénzösszeg befolyt, és az épület elkészült. 1918. május 19-én szentelték fel. Eddig egyetlen olyan hölgy szolgált, aki túlszárnyalta Maria „gyülekezetépítő” képességeit. Ezt az evangélistanőt Aimee Semple McPhersonnak hívták, aki sokat átvett Etter stílusából.

Etter testvérnő a Sátort otthoni bázisaként használta. Volt egy különleges látása arra, hogy kiválassza a megfelelő partnereket, akik az ébredéshez hozzájárulhatnak. Ennek

eredményeképpen gyülekezete ma is létezik, jóllehet egy másik helyen, az Isten Gyülekezeteinek részeként. Tömegesen jöttek az emberek a gyülekezetébe Amerika minden részéről, és sokan közülük hűséges tagok maradtak. Egy férfi elmondta, hogy „az emberek elindultak az oltár felé, és földre estek, mielőtt odaértek volna”. Azt mondta, hogy sohasem látott szuggesztíót, vagy hogy lökdösték volna az embereket. „Ez Istentől jött. Nincs semmi hamisság Etter testvérnő körül.”

Van egy szinte hihetetlen sátoros történet, amely egy romániai családdal esett meg. Kislányuk tüdőbetegségben szenvedett, ezért két pünkösdi asszony elment hozzájuk imádkozni. Miután felfedezték, hogy lányuk az ima hatására meggyógyult, a család keresett egy pünkösdi gyülekezetet, és rátaláltak a Sátorra. Amikor először jártak ott, egy asszony, aki csodálatos módon meggyógyult rákból, felállt és 28 percen keresztül nyelveken szólt az emberekhez. Sokan csodálkoztak rajta, hogy Etter testvérnő miért hagyja őt ilyen sokáig beszélni. De a következő vasárnap választ kaptak a kérdésükre, amikor kiderült, hogy az asszony, noha sosem hallotta vagy tanulta, románul beszélt! Ez a kis román család teljesen megrémülve ült, és saját nyelvén hallgatta - Isten üzenetét. Az apa volt az egyetlen, aki beszélt angolul. Azt mondják, hogy Maria és a Sátor tagjai „ugyanúgy várták az ilyen élményeket, mint némely felekezetben a dicséretet az istentisztelet végén”.

Egy másik történet a Sátorból egy fiatal fiú gyógyulásához kapcsolódik. Tüdőbetegségben szenvedett, és egy ököl nagyságú daganata volt. Amikor az anyja Mariához vitte, ő azt mondta: „A Szellem kardjával ki fogjuk vágni belőle.” így tehát Etter testvérnő vette a Bibliáját, és rácsapott a fiú nyakára - aki azonnal meggyógyult!

Az egyik kedvenc sátoros történetem az, amikor Maria Woodworth-Etter és Aimee Semple McPherson találkoztak. Akkor még Aimee utazó evangélista volt. Nagyon szerette Etter testvérnőt, és vágyott rá, hogy találkozhasson vele, illetve részt vehessen egyik összejövetelén. Személyes véleményem az, hogy Aimee csak úgy fulta a Mariáról szóló könyveket, és a saját elhívását nagymértékben Maria bátor kiállása által erősítette. Influenzajárvány miatt le volt zárva Indianapolis városa, egészen addig, amíg Aimee evangélizációs autója meg nem érkezett a városba. A zárlatot azon az estén oldották fel, és Aimee ezt Isten beavatkozásának tekintette. 1918. október 31-én ezt írta naplójába:

„Évek óta vágyom arra, hogy találkozhassak Etter testvérnővel, és az elmúlt hónapokban különösen sokat beszéltem róla. Vágyódtam arra, hogy hallhassam a prédikációját, és jelen

lehessek az összejövetelén... Holnap nyitva lesz Etter testvérnő sátora és szívem kívánsága beteljesülhet. Dicsőség az Úrnak!”

Az összejövetel után Aimee így írt:

„Együtt örültünk és dicsértük az Urat. Isten ereje leszállt és ránk árasztotta áldásait.”

Másnap McPherson testvérnő örvendezve hagyta el a várost, hogy tovább menjen saját isteni célja, Kalifornia felé. Csak találgatni tudjuk, milyen emlékeket dédelgetett magában a Mariával való találkozás után. Jóllehet Etter testvérnő sosem beszélt nyilvánosan arról, hogy mi a véleménye Aimee-ről, útitársa, Bertha Schneider említést tesz erről. Egy alkalommal Etter testvérnő és Aimee ugyanabban a városban tartózkodtak. Szabad estéjük volt, így Maria csoportja Aimee összejövetelére látogatott. Etter testvérnő azonban nem ment velük. Mrs. Schneider a következővel indokolja ezt: Etter testvérnő kifejezte kétségeit Aimee szolgálatával kapcsolatban, amely szerinte egyre erősebben emlékeztetett színházi előadásra és más népszerű látványosságokra. Én személy szerint úgy érzem, hogy Etter testvérnő szentség mozgalmi múltjából fakadóan ez a megjegyzés nem kritikus, csak őszinte volt.

Korának sok nagy szónoka kereste fel a Sátort. Noha sohasem jegyezték fel, hogy Etter testvérnő találkozott volna a legendás brit evangélistával, Smith Wigglesworth-szel, sokan úgy gondolják, hogy rengeteget tanult Mariától. Azt mondják, Wigglesworth sok mondatát Etter testvérnőtől vette át. Annyi bizonyos, hogy 1925-ben, Maria halála után, Wigglesworth vezetett egy összejövetel-sorozatot a Sátorban.

Sokak számára ezek a történetek esetleg ijesztően hatnak. Értsétek meg, hogy Isten napjainkban helyreállítja az Egyházban a természetfelettit. Némelyek, akik ezt a könyvet olvassák, talán félnek ettől. Néhányatokhoz esetleg szólt Isten, hogy imádkozzatok a gyülekezetben a betegekért, és nem tettétek. Lehet, hogy nem pontosan tudod, mi Isten akarata a gyógyulással kapcsolatban. Talán úgy érzed, hogy össze vagy zavarodva. Isten azt akarja, hogy az ember szabad legyen. Jézus azért jött, hogy az ördög munkáit lerombolja, és nem azért, hogy elszenvedje vagy együtt éljen vele. Az egyháznak meg kell tanulnia manapság, hogyan bánjon el a pusztítóval, és hogyan adjon életet az embereknek.

Túl sokan vagyunk, akik megmaradunk egy kényelmes doktrína vagy egy válogatós teológia határain belül. Istennek az az akarata, hogy Igéjének minden tanácsát hirdessék és bemutassák az embereknek. Jézus ezért ontotta a vérének. Kezdd el olvasni az Apostolok cselekedeteit, és megtalálod benne, kik voltak, akik bemutatták a Szellem erejét, és kik voltak, akik ellene

támadtak. Az apostolokhoz hasonlóan, Etter testvérnő az ellene irányuló nyomások és üldözések dacára is hű maradt Istennek teljes beszédéhez egész életében. Ugyanezt kell nekünk is tenni. Átadta a fáklyát, és nekünk hűségesen tovább kell vinnünk.

1924 nyara nehéz időszak volt Maria életében. Nyolcvanéves volt, és az egészsége nem volt teljesen rendben. Gyomorhuruttól és vízkórtól szenvedett, ráadásul szörnyű híreket kapott. Egyetlen életben maradt lánya, Lizzie hatvanéves korában egy villamos szerencsétlenség következtében elhunyt. Így tehát Maria egész családja elköltözött az Úrhoz. Gyengeségén felülkerekedve mégis kiállt a pulpitushoz, és levezette a temetési szertartást. Arra buzdította az embereket, hogy legyen hitük Istenben, és a Mennyre nézzenek, ne a sírra.

Ebben az évben voltak olyan időszakok, amikor Etter testvérnő annyira gyenge volt, hogy még járni sem volt képes. De ez nem akadályozhatta meg a prédikálásban. Ha nem tudott menni, megkért valakit, hogy vigye őt be és tegye le a pulpitus mögé. Végül a Sátor ajánlkozott Mariának egy nagy széket. Ezután amikor csak úgy érezte, túl gyenge ahhoz, hogy járni tudjon, néhány erős férfi hazavitte őt a székben, majd újra visszavitték. Amikor a lába megérintette a színpadot, Isten Szelleme felpezsdítette, és fel-le sétálva prédikált és szolgált a színpadon Isten természetfeletti erejével. Százak lehettek tanúi annak, hogy milyen gyengén érkezett, és milyen hihetetlenül erőssé vált. Az istentisztelet után a férfiak visszasegítették a székébe és hazavitték.

Három héttel a halála előtt az Úr kijelentette Mariának, hogy már csak napok kérdése az elköltözése, és átveheti jutalmát. Amikor egy asszony virágot vitt neki, Maria ezt mondta: „Hamarosan ott leszek, ahol a virágok örökké virágoznak.” Számos alkalommal azoknak is prédikációt tartott, akik otthonában meglátogatták. Egyik munkatársa, August Feich, így ír haláláról:

„Pár nappal az elköltözése előtt behívott magához, megfogta a kezemet, és azt mondta: Feich testvér, tudod, hogy elmegyek minden test útján. Tudom, anyám - válaszoltam. Mire ő azt mondta: nagyon hűségesen szolgáltál velem sok éven át. Bízom abban, hogy Isten áldása továbbra is meg fog maradni rajtad. Hamarosan már nem leszek itt, hogy segítsék neked.”

Maria Woodworth-Etter élete nyugodtan ért véget: lassan egy mély álomba merült:

„A látása a korához képest jó volt. Észjárása mindvégig ragyogó maradt. Betegsége alatt nem volt egyetlen pillanat sem, amikor ne tudott volna szabadon beszélgetni bármilyen felmerülő témáról. A körülötte lévő szentek bármikor bemehettek hozzá tanácsért. Voltak olyanok, akiket

a Szellem arra vezetett, hogy imádkozzanak érte. Mások azért mentek, hogy imát kérjenek tőle. Kezét a betegekre helyezte, és imádkozott a szükségben levőkért. Ezt egészen a legvégsőkig tette, akkor is, amikor jól tudta, hogy saját ereje gyorsan fogy. Többször ismételte szolgálata során, hogy inkább elhasználódik Jézusért, minthogy berozsdásodjon.”

Mielőtt Etter testvérnő nyolcvanéves korában hazaköltözött volna az Úrhoz, eltemette hat gyermekét és két férjét. Több ezer prédikációt tartott Egyesült Államok-szerte. Győztes volt a huligánokkal és a rosszindulatú szolgálótársakkal szemben. Utat tört a női szolgálók számára, és eltántoríthatatlanul mutatta be a Szent Szellem erejét hatalmas jelek és csodák kíséretében.

Nem volt jól képzett. Nem járt szemináriumokra, és nem fordított időt arra, hogy megmagyarázza, Isten hogyan cselekszik. Nagyon egyszerűen hirdette az evangéliumot, teljesen átadta magát Istennek, és hitt a csodákban és a jelekben. Mariának egyetlen kedvtelése volt: az, hogy az evangélium eleven legyen, és az embereket a Szent Szellem vezesse. Sokszor könnyek folytak végig az arcán, ahogy prédikált és könyörgött azokért, akik hallották Jézus hívását. Összejövetelei és tanításai sok pünkösdi felekezet megalapításához fektették le az alapköveket, az Isten Gyülekezeteit, a Négy Szegletkő Egyházát és másokat is beleértve.